

Vrijwilligers christelijk eetcafé in Zwolle willen getuigen van hun geloof

Eén warme maaltijd per week

Het restaurant loopt langzaam vol. Terwijl schilders in de zaal aan het werk zijn, gaan de gasten zitten aan de lange, gedekte, tafels. Sommigen lopen naar de bar om een kopje koffie te halen. Terwijl de zaal wordt gevuld met het geroezemoes van pratende mensen die elkaar een week niet hebben gezien, wordt in de keuken hard gewerkt aan het bereiden van de maaltijd. Het is woensdagmiddag vijf uur in de WRZV-hallen in Zwolle, waarvan het restaurant één keer per week wordt omgetoverd in een christelijk eetcafé.

(Door Joost Sijtsma)

'Voor sommige gasten is de donderdag de zwaarste dag van de week', zegt de 28-jarige Gerard Schut, één van de vrijwilligers van het eetcafé, 'want dan duurt het weer een hele week voordat ze hier weer naar toe kunnen. Het doet je wel wat als mensen zo iets zeggen, dat het eetcafé zo belangrijk voor hen is.'

Het christelijk eetcafé is een jaar of zeven geleden in Zwolle ontstaan. In het onderkomen van Youth for Christ in de Sassenstraat konden mensen een kopje koffie drinken. 'Vrijwilligers legden in die tijd wat geld bij elkaar zodat die mensen ook een hapje konden eten', zegt Jaap Klaassen (51) die vanaf die begintijd bij het eetcafé is betrokken. 'De vrijwilligers waren voornamelijk studenten die er na verloop van tijd mee ophielden. Daar komt bij dat Youth for Christ zich op jongeren richt. Na een jaar hield het dus op. Ik was evangelist en ik vond dat initiatief belangrijk om mensen te bereiken, daarom is aan Er is Hoop gevraagd het initiatief over te nemen.'

Bijbelgetrouw

In Er is Hoop werken kerken, zoals de christelijk gereformeerde, hervormde en evangelische, samen voor evangelisatie en sociale zorg. 'Het zijn over het algemeen de bijbelgetrouwe kerken', zegt Klaassen, 'maar iedereen kan hier komen, iedereen wordt gerespecteerd.' Het christelijk eetcafé is, na een tijdje in het Popfront te hebben gezeten, nu ruim drie jaar in de WRZV-hallen gevestigd. Het is inmiddels kwart voor zes, we kunnen aan tafel. De vrijwilligers, van wie er elke woensdagavond zo'n tien in touw zijn, voorzien de ruim vijftig gasten voortvarend van een gratis warme maaltijd. De volle borden met gekookte aardappels, gehakt en groenten worden door de gas-

ten doorgeschoven naar het eind van de tafel zodat iedereen snel is voorzien. Bakjes met komkommersalade worden strategisch over de tafels verspreid. Na een kort gebed kunnen we eten. Tafelgenoot René zegt dat hij bijna iedere week van de partij is. 'Het eten is hier fantastisch.' Overbuurman Gerard valt hem bij. Gerard roemt ook tegenover familieleden de kwaliteit van het eten. Zijn oom zit naast hem. 'Mijn vrouw zit met onze zoon deze week in Parijs, dus ik ben nu zelf een beetje dakloos. En Gerard vertelde dat hij hier altijd zo lekker kon eten, dus ben ik vanavond maar mee gegaan', verklaart hij.

Zwervers

Klaassen had eerder aangegeven dat de gasten voornamelijk bestaan uit zwervers, daklozen, (ex-)psychiatrische patiënten, mensen met problemen dus. In het christelijk eetcafé komen evangelisatie en sociale zorg samen. Schut: 'We verstrekken eten. Dat is een goede manier om met elkaar in contact te komen. Je eet samen, muren vallen daardoor weg. Er ontstaat een goede sfeer om te praten.'

Het is rustig in de zaal. Voor praten hebben de gasten nu nog geen tijd. Ze genieten van hun warme maaltijd. De vrijwilligers zijn geen professionele hulpverleners, beaamt Schut. 'Dat heeft het voordeel dat we onbevangen zijn, we hebben geen pasklare antwoorden. Maar het is ook lastig omdat we als amateurs niet kunnen ingaan op concrete hulpvragen. We kunnen de mensen wel de weg wijzen, hen bijvoorbeeld stimuleren als ze af willen kicken. Wat we vooral doen, is luisteren. Dat ze hun verhaal kwijt kunnen lucht meestal al enorm op.' En het eetcafé biedt de mensen gelegenheid om met anderen in contact te komen. Zoals René zegt: 'Dit is goed voor de sociale contac-

• De gasten aan de maaltijd in het christelijk eetcafé. Rechts Gerard Schut met naast hem Jaap Klaassen.

Foto Frans Paalman

ten, ieder mens heeft dat nodig.' Daarnaast is er ook het christelijke element. Schut: 'We proberen te laten zien wat het evangelie voor ons inhoudt, dat geven we mee aan de mensen. We kunnen ze niet overtuigen, maar we willen wel getuigen. Het eetcafé is een praktische manier om het evangelie uit te dragen.'

Hartverwarmend

Tafelgenoot René meldt dat hij geen christelijke achtergrond heeft. 'Maar ik vind het wel hartverwarmend om te zien hoe de mensen hier werken.' Ondanks de grote verscheidenheid in mensen is het altijd gezellig, vindt René: 'Er is nooit iets aan de hand, geen vechtpartijen enzo.' Ons gesprek wordt onderbroken.

'Joehoe, opstapelen!', klinkt het van de andere kant van de lange tafel. Geroutineerd worden de borden doorgegeven. De vaste klanten weten wat hen te doen staat. Uit de richting waarin de lege borden verdwijnen, komen snel daarna de toetjes. Een prima ruil. Weer vult een stilte de zaal als de gasten zich storten op via met aardbei. Voor veel mensen is het de enige warme maaltijd die ze in een week krijgen. Daarom wordt erop gelet dat het eten gezond is, zegt Klaassen. Zo krijgen de gasten, die vaak alleen op drugs en alcohol leven, in ieder geval wat vitamines binnen. Het is inmiddels half zeven, tijd voor de bijbellezing. Klaassen neemt het woord: 'Wat hebben we in spanning gezeten om de marinemenen op de bodem van de zee.'

Klaassen rept van het lijden van de Russische duikbootbemanning. Eén van de gasten staat op, pakt zijn boeltje en loopt weg. 'We lijden zelf ook', zegt hij terwijl hij naar de uitgang loopt. Zijn gedrag wekt geen verbazing, Klaassen vertelt verder. Hij legt een verband tussen het lijden in de Koersk en het lijden in de samenleving. 'Is er nu niemand die naar me omkijkt?' Uit de zaal klinkt instemmend gemoep. Klaassen leest voor uit Jesaja, met als boodschap: 'God zegt, waar mensen elkaar niet kunnen bereiken ben ik aanwezig.' De bijbellezing duurt slechts een paar minuten. Schut: 'Het is geen kerkdienst. Maar er zijn ook een paar mensen die speciaal voor de bijbellezing komen. Voor hen is de drempel van de kerk te hoog.' Na de bijbellezing brengen de vrij-

willigers koffie en komen in een gemoedelijke sfeer de gesprekken los. De oom van Gerard vertelt zijn levensverhaal aan Johnnie die geïnteresseerd luistert. Joop van Ommen loopt rond om het werk van de schilders te inspecteren. Hij stelt het restaurant beschikbaar aan Er is Hoop. Schut: 'We hoeven er niks voor te betalen. Joop heeft een groot hart voor deze mensen, daar zijn we erg dankbaar voor. Want veel gebouwen sluiten de deuren voor hen.' Om acht uur moeten de gasten het restaurant verlaten, tenzij er een speciale spelletjesavond is. Na elke bijeenkomst evalueren de vrijwilligers de avond. Schut: 'We krijgen indringende verhalen over ons heen. Dat moeten we ook kwijt. Het is niet de bedoeling dat de medewerkers er aan onderdoor gaan.'